Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDETS DIREKTIV 2002/92/EF

af 9. december 2002

om forsikringsformidling

(EUT L 9 af 15.1.2003, s. 3)

Ændret ved:

			Tidende	
		nr.	side	dato
►**M1**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014	L 173	349	12.6.2014

▼B

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDETS DIREKTIV 2002/92/EF

af 9. december 2002

om forsikringsformidling

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]),

efter proceduren i traktatens artikel 251 ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med salget af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Fællesskabet.

(2) Et første skridt for at lette udøvelsen af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser for forsikringsagenter og forsikringsmæglere blev taget med Rådets direktiv 77/92/EØF af 13. december 1976 om foranstaltninger med henblik på at lette den faktiske udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for virksomhed som forsikringsagent eller forsikringsmægler (ex gruppe 630 CITI), herunder navnlig overgangsforanstaltninger for disse former for virksomhed ([4]).

(3) Direktiv 77/92/EØF skulle finde anvendelse, indtil forskrifter om samordning af de enkelte medlemsstaters bestemmelser vedrørende adgang til og udøvelse af virksomhed som forsikringsagent og forsikringsmægler trådte i kraft.

([1]) EFT C 29 E af 30.1.2001, s. 245.
([2]) EFT C 221 af 7.8.2001, s. 121.
([3]) Europa-Parlamentets udtalelse af 14.11.2001 (EFT C 140 E af 13.6.2002, s. 167), Rådets fælles holdning af 18.3.2002 (EFT C 145 E af 18.6.2002, s. 1) og Europa-Parlamentets afgørelse af 13.6.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT). Rådets afgørelse af 28.6.2002.
([4]) EFT L 26 af 31.1.1977, s. 14. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1994.

▼B

(4) Kommissionens henstilling 92/48/EØF af 18. december 1991 om forsikringsmæglere ([1]) er stort set blevet fulgt af medlemsstaterne og har bidraget til at sikre indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes bestemmelser om de faglige kvalifikationskrav til og registrering af forsikringsformidlere.

(5) Der er dog stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for at optage og udøve forsikrings- og genforsikringsformidling på det indre marked. Direktiv 77/92/EØF bør derfor erstattes af et nyt direktiv.

(6) Forsikrings- og genforsikringsformidlere bør kunne benytte traktatens bestemmelser om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.

(7) Forsikringsformidleres manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Fællesskabet hæmmer det indre forsikringsmarkeds rette funktion.

(8) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der optager og udøver forsikringsformidling, kan derfor både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.

(9) Forskellige typer personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelser (»bancassurance«), kan formidle tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.

(10) Dette direktiv indeholder en definition af »bundne forsikringsformidlere«, som tager hensyn til kendetegnene ved visse markeder i medlemsstaterne, og som har som formål at opstille registreringsbetingelser, der kan anvendes på disse formidlere. Denne definition er ikke til hinder for, at der i medlemsstaterne findes begreber svarende til dette, og som omfatter forsikringsformidlere, der handler for og på vegne af et forsikringsselskab under dettes fulde ansvar, men som er bemyndiget til at opkræve præmier eller beløb til kunden i overensstemmelse med de bestemmelser for finansiel garanti, der er opstillet i dette direktiv.

(11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikringsformidlerydelser til tredjemand på erhvervsmæssigt grundlag mod et vederlag enten i form af penge eller i en anden form for aftalt økonomisk fordel, der er knyttet til disse ydelser.

([1]) EFT L 19 af 28.1.1992, s. 32.

▼B

(12) Anvendelsesområdet bør ikke omfatte personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter eller revisorer, som rådgiver om forsikringsdækning lejlighedsvis i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot formidler generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale og heller ikke erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadestilfælde eller taksation eller skadesafregning.

(13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsformidling som accessorisk virksomhed under visse, nøje fastlagte betingelser.

(14) Forsikrings- og genforsikringsformidlere bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl eller hovedkontor, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet.

(15) Registreringen bør give forsikrings- og genforsikringsformidlere ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder.

(16) Der er behov for passende sanktioner over for personer, der udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling uden at være registreret, over for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som gør brug af ydelser fra ikke-registrerede formidlere og over for formidlere, der ikke opfylder de bestemmelser, medlemsstaterne vedtager til gennemførelse af dette direktiv.

(17) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte forbrugerne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked.

(18) Det er afgørende for forbrugeren at vide, om den formidler, han har med at gøre, yder rådgivning om produkter fra en bred vifte af forsikringsselskaber eller om produkter, der udbydes af et begrænset antal forsikringsselskaber.

▼B

(19) Dette direktiv bør præcisere forsikringsformidleres pligt til at give kunderne information. En medlemsstat kan i den forbindelse opretholde eller vedtage strengere bestemmelser, der uanset formidlernes bopælssted kan pålægges forsikringsformidlere, som udøver deres forsikringsformidlervirksomhed på dens område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) ([1]).

(20) Erklærer formidleren, at han yder rådgivning om produkter fra en bred vifte af forsikringsselskaber, bør han gennemføre en objektiv og tilstrækkelig bred analyse af de på markedet disponible produkter. Derudover bør alle formidlere redegøre for bevæggrundene for den rådgivning, de yder.

(21) Der er mindre behov for at kræve, at denne information gives, hvis forbrugeren er et selskab, der ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici.

(22) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsformidlere og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer.

(23) Uden at dette berører kundernes ret til at indbringe sag for domstolene, bør medlemsstaterne tilskynde offentlige eller private organer til udenretslig bilæggelse af tvister til at indgå i et samarbejde med henblik på løsningen af grænseoverskridende tvister. Et resultat af dette samarbejde kunne især være at give forbrugeren mulighed for at indgive klage over forsikringsformidlere, der er etableret i en anden medlemsstat, ved de udenretslige organer i det land, hvor forbrugeren har bopæl. Oprettelsen af FIN-NET giver forbrugerne øget bistand, når de bruger grænseoverskridende tjenester. I procedurebestemmelserne tages der hensyn til Kommissionens henstilling 98/257/EF af 30. marts 1998 om de principper, der finder anvendelse på organer med ansvar for udenretslig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet ([2]).

(24) Direktiv 77/92/EØF bør derfor ophæves —

([1]) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.
([2]) EFT L 115 af 17.4.1998, s. 31.

▼B

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for, hvordan fysiske og juridiske personer, der er eller ønsker at blive etableret i en medlemsstat, kan optage og udøve forsikrings- og genforsikringsformidling.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på personer, som udøver forsikringsformidling, når alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Forsikringsaftalen forudsætter kun viden om den forsikringsdækning, der tilbydes.

b) Forsikringsaftalen er ikke en livsforsikringsaftale.

c) Forsikringsaftalen omfatter ingen ansvarsdækning.

d) Den pågældende person udøver ikke forsikringsformidling som hovederhverv.

e) Forsikringen udgør et supplement til det produkt eller den tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:

   i) risikoen for driftsfejl ved, tab eller beskadigelse af varer leveret af den pågældende leverandør, eller

   ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør, uanset om forsikringen omfatter livs- eller ansvarsforsikring, forudsat at dækningen er accessorisk i forhold til hoveddækningen vedrørende risici i tilknytning til denne rejse.

f) Det årlige præmiebeløb overstiger ikke 500 EUR, og forsikringsaftalens løbetid inklusive forlængelser overstiger ikke fem år.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsformidlerydelser, der leveres i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Fællesskabet.

▼B

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats lovgivning om forsikringsformidling, der udøves af forsikrings- og genforsikringsformidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikringsformidling på dette marked.

Dette direktiv vedrører hverken forsikringsformidling, der udøves i tredjelande, eller virksomhed, som Fællesskabets forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som defineret i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ([1]) og Rådets første direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed ([2]), udøver i tredjelande via forsikringsformidlere.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »forsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF eller artikel 6 i direktiv 79/267/EØF

2) »genforsikringsselskab«: et selskab, bortset fra et forsikringsselskab eller tredjelandsforsikringsselskab, hvis hovedvirksomhed er at overtage risici, der afgives af et forsikringsselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller af andre genforsikringsselskaber

3) »forsikringsformidling«: virksomhed, der består i at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler eller at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde.

▼M1

Bortset fra kapitel III, afsnit A, i dette direktiv, betragtes sådan virksomhed, når den udøves af forsikringsselskaber eller af ansatte i forsikringsselskaber, der handler på forsikringsselskabets ansvar, ikke for forsikringsformidling eller -distribution.

([1]) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17).
([2]) EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 11).

▼B

Virksomhed, der består i lejlighedsvis rådgivning om forsikring i forbindelse med udøvelsen af anden erhvervsvirksomhed, anses heller ikke for forsikringsformidling, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale eller erhvervsmæssig administration af et forsikringsselskabs skadestilfælde eller taksation eller skadesafregning

4) »genforsikringsformidling«: virksomhed, der består i at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler eller at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde.

Udøves sådan virksomhed af genforsikringsselskaber eller af ansatte i genforsikringsselskaber, der handler på genforsikringsselskabets ansvar, anses det ikke for genforsikringsformidling.

Virksomhed, der består i lejlighedsvis rådgivning om genforsikring i forbindelse med udøvelsen af anden erhvervsvirksomhed, anses heller ikke for genforsikringsformidling, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale eller erhvervsmæssig administration af et genforsikringsselskabs skadestilfælde eller taksation eller skadesafregning

5) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, der mod vederlag optager eller udøver forsikringsformidling

6) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, der mod vederlag optager eller udøver genforsikringsformidling

7) »bunden forsikringsformidler«: enhver person, der formidler forsikringer på vegne af et eller flere forsikringsselskaber, hvis forsikringsprodukterne ikke konkurrerer indbyrdes, men som ikke opkræver præmier eller beløb til kunden, og som udelukkende handler på forsikringsselskabernes ansvar for så vidt angår deres respektive produkter.

Ved en bunden forsikringsformidler forstås også en person, der handler på et eller flere forsikringsselskabers ansvar for så vidt angår deres respektive produkter, og som udøver forsikringsformidling i tilknytning til sit hovederhverv, hvis forsikringen udgør et supplement til varer eller tjenesteydelser, der leveres i forbindelse med dette hovederhverv, og den pågældende person ikke opkræver præmier eller beløb til kunden

8) »store risici«: risici som fastsat i artikel 5, litra d), i direktiv 73/239/EØF

▼B

9) »hjemland«:

a) Hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl, og hvor han driver virksomhed.

b) Hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende

10) »værtsland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en filial eller leverer tjenesteydelser

11) »kompetente myndigheder«: de myndigheder, som hver enkelt medlemsstat udpeger i henhold til artikel 7

12) »varigt medium«: en indretning, der sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, sendt til ham personligt, på en måde, der muliggør senere konsultation i en periode, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Varigt medium omfatter eksempelvis disketter, cd-rom'er, dvd'er og harddisken på kundens computer, hvorpå den elektroniske post lagres, men omfatter ikke internetsteder, medmindre sådanne websteder opfylder kriterierne i første afsnit

▼M1

13) Med henblik på kapitel III, afsnit A, »forsikringsbaseret investeringsprodukt«: et forsikringsprodukt, der tilbyder en løbetid eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne — direkte eller indirekte — er helt eller delvist udsat for markedsudsving; det omfatter ikke:

a) skadesforsikringsprodukter som beskrevet i bilag I til direktiv 2009/138/EF (skadesforsikringsklasser)

b) livsforsikringsaftaler, hvor de i aftalen fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af skade, sygdom eller svagelighed

c) pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse fordele

d) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, som hører under anvendelsesområdet for direktiv 2003/41/EF eller direktiv 2009/138/EF

▼M1

e) individuelle pensionsprodukter, hvor arbejdsgiverens finansielle bidrag er et krav i henhold til national lovgivning, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg med hensyn til pensionsproduktet eller -udbyderen.

▼B

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed som defineret i artikel 7, stk. 2.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene i artikel 4 på sådanne formidlere. Navnlig kan bundne forsikringsformidlere registreres hos et forsikringsselskab eller en sammenslutning af forsikringsselskaber under en kompetent myndigheds kontrol.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første og andet afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder i et selskab, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling.

For så vidt angår juridiske personer registrerer medlemsstaten disse og anfører endvidere i registret navnene på de fysiske personer i ledelsen, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne sikrer, at der oprettes ét kontaktsted, der giver nem og hurtig adgang til oplysninger fra de forskellige registre, der oprettes elektronisk og opdateres løbende. Dette kontaktsted skal desuden indeholde oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder, jf. stk. 1, første afsnit. Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilket land eller hvilke lande de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

3. Medlemsstaterne sikrer, at registreringen af forsikrings- og genforsikringsformidlere, herunder bundne forsikringsformidlere, gøres betinget af, at de opfylder de faglige kvalifikationskrav i artikel 4.

▼B

Medlemsstaterne sikrer også, at forsikrings- og genforsikringsformidlere, herunder bundne forsikringsformidlere, som ikke længere opfylder disse krav, slettes af registeret. Den kompetente myndighed efterprøver regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt. Hvis det er nødvendigt, underretter hjemlandet på enhver egnet måde værtslandet om en sådan slettelse af registret.

4. De kompetente myndigheder kan udstede et bevis til forsikrings- eller genforsikringsformidlere, således at alle interesserede parter ved konsultation af de i stk. 2 omhandlede registre kan kontrollere, at formidlerne er behørigt registreret.

Dette bevis skal mindst indeholde de i artikel 12, stk. 1, litra a) og b), omhandlede oplysninger og, hvis det drejer sig om en juridisk person, navnet eller navnene på den eller de fysiske personer, der er nævnt i stk. 1, fjerde afsnit, i nærværende artikel.

Medlemsstaten skal kræve, at beviset returneres til den udstedende kompetente myndighed, når forsikrings- eller genforsikringsformidleren ophører med at være registreret.

5. Registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere skal kunne optage og udøve forsikrings- og genforsikringsformidling i Fællesskabet i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.

6. Medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsselskaberne kun benytter forsikrings- og genforsikringsformidlerydelser fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere og de i artikel 1, stk. 2, omhandlede personer.

Artikel 4

Faglige kvalifikationskrav

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal besidde passende viden og kunnen som fastsat af formidlerens hjemland.

Hjemlandet kan tilpasse kravene til viden og kunnen efter forsikrings- og genforsikringsformidlerens virksomhed og de aftaler, der formidles, særlig hvis formidleren har et andet hovederhverv end forsikringsformidling. I disse tilfælde må formidleren kun udøve forsikringsformidling, hvis en forsikringsformidler, der opfylder betingelserne i denne artikel, eller et forsikringsselskab påtager sig det fulde ansvar for hans handlinger.

▼B

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forsikringsselskabet i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, omhandlede tilfælde skal kontrollere, at de pågældende formidleres viden og kunnen er i overensstemmelse med kravene i første afsnit i nærværende stykke, og om nødvendigt tilbyde sådanne formidlere en uddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de aftaler, de formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer i et selskab, der udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling. Medlemsstaterne sikrer, at en rimelig del af de personer i ledelsen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for formidling af forsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsformidling, godtgør, at de besidder den viden og kunnen, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

2. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, andet afsnit, tillade, at forsikringsselskabet undersøger forsikringsformidleres omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer i et selskab, som udøver forsikrings- og genforsikringsformidling. Medlemsstaterne sikrer imidlertid, at ledelsen i sådanne selskaber og alle ansatte, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsformidling, opfylder kravet.

3. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Fællesskabets område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 000 000 EUR pr. skadestilfælde og på sammenlagt 1 500 000 EUR for alle skadestilfælde i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

4. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod forsikringsformidleres manglende evne til at overføre præmiebeløbet til forsikringsselskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

▼B

Disse foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formidleren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem

b) et krav til forsikringsformidlere om, at de skal have en finansiel kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 15 000 EUR

c) et krav om, at kundens betroede midler skal overføres via strengt adskilte klientkonti, og at disse konti ikke må benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs

d) et krav om, at der skal oprettes en garantifond.

5. Udøvelse af forsikrings- og genforsikringsformidling forudsætter, at de faglige kvalifikationskrav i denne artikel til enhver tid er opfyldt.

6. Medlemsstaterne kan skærpe eller supplere kravene i denne artikel for forsikrings- og genforsikringsformidlere, der er registreret på deres område.

7. De i stk. 3 og 4 omhandlede beløb revideres regelmæssigt for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted fem år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden, og de følgende revisioner finder sted fem år efter den foregående revision.

Der sker en automatisk tilpasning af beløbene, ved at grundbeløbet i euro forhøjes med den procentvise ændring af ovennævnte indeks for perioden fra datoen for dette direktivs ikrafttræden til datoen for den første revision eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste hele euro.

Artikel 5

Beskyttelse af erhvervede rettigheder

Medlemsstaterne kan bestemme, at personer, som før 1. september 2000 udøvede forsikringsformidling, var optaget i et register og havde et uddannelses- og erfaringsniveau, som kan sidestilles med det niveau, der kræves i dette direktiv, automatisk optages i det register, der skal oprettes, når kravene i artikel 4, stk. 3 og 4, er opfyldt.

▼B

Artikel 6

Underretning om etablering og levering af tjenesteydelser i andre medlemsstater

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler, der agter at udøve virksomhed for første gang i en eller flere medlemsstater i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller bestemmelserne om etableringsfrihed, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de værtslande, der måtte ønske det, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende formidler herom.

Forsikrings- eller genforsikringsformidleren kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder er blevet underrettet om den meddelelse, der er omhandlet i andet afsnit. Formidleren kan dog påbegynde sin virksomhed straks, hvis værtslandet ikke ønsker at blive underrettet herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, om de ønsker at blive underrettet i overensstemmelse med stk. 1. Kommissionen underretter derpå de øvrige medlemsstater herom.

3. Værtslandets kompetente myndigheder kan træffe alle nødvendige foranstaltninger for på passende måde at offentliggøre, hvilke betingelser der af samfundsmæssige hensyn stilles for udøvelse af forsikringsformidling på værtslandets område.

Artikel 7

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.

2. De i stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for at fremme et tæt samarbejde mellem dem, så de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

▼B

Artikel 8

Sanktioner

1. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner over for enhver person, der udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling uden at være registreret i en medlemsstat, og som ikke er omfattet af artikel 1, stk. 2.

2. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner over for forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der benytter forsikrings- eller genforsikringsformidlere, som ikke er registreret i en medlemsstat, og som ikke er omfattet af artikel 1, stk. 2.

3. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner over for forsikrings- eller genforsikringsformidlere, som ikke opfylder de bestemmelser, medlemsstaterne har vedtaget til gennemførelse af dette direktiv.

4. Dette direktiv berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende forholdsregler med henblik på at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, som strider mod love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget af samfundsmæssige hensyn. Dette omfatter ret til at forhindre forsikrings- eller genforsikringsformidlere, der overtræder bestemmelserne, i at påbegynde yderligere virksomhed på dets område.

5. Enhver truffen forholdsregel, hvorved der pålægges sanktioner eller fastsættes begrænsninger for en forsikrings- eller genforsikringsformidlers virksomhed, skal være behørigt begrundet og skal meddeles den pågældende formidler. Enhver sådan forholdsregel skal kunne prøves ved domstolene i den medlemsstat, hvor den er truffet.

Artikel 9

Udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.

2. De kompetente myndigheder udveksler oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere, der er blevet pålagt en sanktion, jf. artikel 8, stk. 3, eller som er blevet omfattet af en forholdsregel, jf. artikel 8, stk. 4, som vil kunne føre til sletning af registret over disse formidlere. Desuden kan en kompetent myndighed efter anmodning fra en anden kompetent myndighed udveksle enhver relevant oplysning med denne.

▼B

3. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 16 i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) ([1]) og i artikel 15 i Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv) ([2]).

Artikel 10

Klage

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsformidlere. I alle tilfælde skal klager besvares.

Artikel 11

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne tilskynder til, at der indføres hensigtsmæssige, effektive udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem forsikringsformidlere og deres kunder, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer.

2. Medlemsstaterne tilskynder disse organer til at samarbejde om bilæggelse af grænseoverskridende tvister.

KAPITEL III

INFORMATIONSKRAV FOR FORSIKRINGSFORMIDLERE

Artikel 12

Forsikringsformidlerens informationspligt

1. Inden indgåelse af enhver ny forsikringsaftale og om nødvendigt i forbindelse med ændring eller fornyelse af aftalen skal en forsikringsformidler mindst give kunden information om følgende:

a) navn og adresse

b) hvilket register han er optaget i, og hvordan det kan kontrolleres, at han er registreret

c) om han har en direkte eller indirekte andel på over 10 % af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab

([1]) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27).
([2]) EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF.

▼B

d) om et bestemt forsikringsselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på over 10 % af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet

e) de i artikel 10 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt i givet fald de i artikel 11 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

Desuden skal forsikringsformidleren i forbindelse med den aftale, der tilbydes, meddele kunden:

i) om han yder rådgivning på basis af forpligtelsen i stk. 2 til at foretage en objektiv analyse, eller

ii) om han har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber. I så fald skal han efter anmodning fra kunden meddele navnene på disse forsikringsselskaber, eller

iii) om han ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber og ikke yder rådgivning på basis af forpligtelsen i stk. 2 til at foretage en objektiv analyse. I så fald skal han efter anmodning fra kunden meddele navnene på de forsikringsselskaber, han kan benytte og faktisk benytter.

Hvor bestemte oplysninger kun skal gives efter anmodning fra kunden, underrettes denne om retten til at anmode om disse oplysninger.

2. Når forsikringsformidleren meddeler kunden, at han yder rådgivning på basis af en objektiv analyse, er han forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at han er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde hans behov.

3. Inden en konkret forsikringsaftale indgås, formulerer forsikringsformidleren, navnlig på basis af kundens egne oplysninger, som et minimum kundens krav og behov og begrunder samtidig den rådgivning, kunden får vedrørende en bestemt forsikringsaftale. Disse oplysninger afpasses efter kompleksiteten af den forsikringsaftale, der foreslås.

▼B

4. Forsikringsformidlere, der udøver virksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give den i stk. 1, 2 og 3 omhandlede information; det samme gælder genforsikringsformidlere.

5. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til den i stk. 1 omhandlede information, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bestemmelser, de opretholder eller indfører som omhandlet i første afsnit.

For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer Kommissionen, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for forbrugere og forsikringsformidlere.

Artikel 13

Informationskrav

1. Enhver form for information til kunderne i henhold til artikel 12 skal gives:

a) på papir eller på et andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt for kunden

b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden

c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne.

2. Uanset stk. 1, litra a), kan den i artikel 12 omhandlede information gives mundtligt, når kunden anmoder om det, eller når øjeblikkelig dækning er nødvendig. I dette tilfælde skal informationen gives til kunden i overensstemmelse med stk. 1 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen.

3. I tilfælde af telefonsalg skal forudgående information, som gives til kunden, være i overensstemmelse med fællesskabsreglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Desuden skal informationen gives til kunden i overensstemmelse med stk. 1 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen.

▼M1

KAPITEL IIIA

SUPPLERENDE KRAV TIL KUNDEBESKYTTELSE I FORHOLD TIL FORSIKRINGSBASEREDE INVESTERINGSPRODUKTER

Artikel 13a

Anvendelsesområde

Med forbehold af undtagelsen i artikel 2, stk. 3, andet afsnit, fastlægger dette kapitel yderligere krav til forsikringsformidling og til direkte salg, som udføres af forsikringsselskaber, når de udføres i forbindelse med salget af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Disse aktiviteter benævnes »formidling af forsikringer«.

▼M1

Artikel 13b

Forebyggelse af interessekonflikter

En forsikringsformidler eller et forsikringsselskab skal til stadighed opretholde og benytte effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige forholdsregler til forebyggelse af, at interessekonflikter som defineret i artikel 13c skader kundernes interesser.

Artikel 13c

Interessekonflikter

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber træffer alle relevante forholdsregler for at kunne påvise interessekonflikter mellem dem selv, herunder deres ledere, ansatte og bundne forsikringsformidlere eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem ved et kontrolforhold, og deres kunder, eller mellem kunderne indbyrdes, som opstår i forbindelse med formidling af forsikringer.

2. Hvis de organisatoriske eller administrative ordninger, der i overensstemmelse med artikel 13b er indført af forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet for at håndtere interessekonflikter, ikke er tilstrækkelige til med rimelig sikkerhed at kunne sikre forebyggelse af risikoen for at kunders interesser skades, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet klart oplyse kunden om interessekonflikternes generelle karakter og/eller kilder, inden den/det påtager sig opgaver for kundens regning.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til ved delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 13e at:

a) fastlægge de forholdsregler, investeringsselskaber med rimelighed kan forventes at træffe for at påvise, forhindre, styre og oplyse om interessekonflikter, når de formidler forsikringer

b) opstille passende kriterier for fastlæggelse af hvilke typer af interessekonflikter, der kan skade forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets kunders eller potentielle kunders interesser.

Artikel 13d

Generelle principper og oplysninger til kunder

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, når de formidler forsikringer, handler ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med deres kunders interesse.

▼M1

2. Alle oplysninger, herunder markedsføringsmateriale, som forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet sender til kunder eller potentielle kunder, skal være reelle, klare og ikkevildledende. Markedsføringsmateriale skal tydeligt fremstå som sådant.

3. Medlemsstaterne kan forbyde forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber at acceptere eller modtage gebyrer, provisioner eller andre pengeydelser fra tredjemand eller en person, der handler på tredjemands vegne, i forbindelse med formidling af forsikringsbaserede investeringsprodukter til kunder.

Artikel 13e

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage en delegeret retsakt, jf. artikel 13c, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.

3. Den i artikel 13c omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 13c, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

▼B

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 14

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne sikrer, at alle afgørelser, der træffes over for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages i overensstemmelse med dette direktiv, kan prøves ved domstolene.

▼B

Artikel 15

Ophævelse af direktiv

Direktiv 77/92/EØF ophæves med virkning fra den dato, der er anført i artikel 16, stk. 1.

Artikel 16

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 15. januar 2005. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. Denne meddelelse skal indeholde en oversigt over, hvilke nationale bestemmelser der svarer til bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 17

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 18

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.